

Εισαγωγικό Σημείωμα

Αρχικά, ζητάμε συγγνώμη από τους συνδρομητές και αναγνώστες μας για την καθυστέρηση στην έκδοση του τεύχους αυτού, η οποία όμως οφείλεται στην προσπάθεια μας να καλύψουμε μεγάλο μέρος της πρόσφατης επικαιρότητας. Ελπίζουμε, όμως, ότι το πολύ πλούσιο αυτό διπλό τεύχος που έχει μέγεθος βιβλίου και καλύπτει όλα τα σημαντικά γεγονότα της επικαιρότητας, θεμελιώδη θεωρητικά ζητήματα στο πρόταγμα της Περιεκτικής Δημοκρατίας καθώς και κάποιες από τις σημαντικότερες δράσεις του δικτύου Περιεκτικής Δημοκρατίας, θα ανταμείψει την υπομονή σας! Το τεύχος χωρίζεται σε τρεις ενότητες:

Η πρώτη ενότητα (**ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ**) αποτελείται από τρία μείζονα άρθρα επικαιρότητας του Τάκη Φωτόπουλου. Το **«Συστημική χρεοκοπία και σοσιαλφασισμός»** αποτελεί μια εις βάθος ανάλυση της πορείας της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας υπό το πρίσμα των πελώριων ελλειμμάτων που («ως δια μαγείας») «βγήκαν στο φως» (sic!) μετά τις βουλευτικές εκλογές του Οκτώβρη και την αλλαγή προσωπικού «στο τιμόνι» της χώρας ως συνέπεια της γενικής σοσιαλφιλελεύθερης στροφής του συστήματος την οποία επέβαλλε η ανάγκη των οικονομικών ελίτ για τη διάσωση του, σε βάρος βέβαια, όπως πάντα, των ασθενέστερων κοινωνικών ομάδων. Η λογική είναι απλή: ένα σοσιαλφιλελεύθερο κόμμα που ελέγχει πλήρως τις ηγεσίες των συνδικάτων και έχει ακόμα τον όρο «σοσιαλιστικό» στον τίτλο του θα μπορούσε να περάσει ευκολότερα τα επαχθή μέτρα που απαιτεί η «αγορά» και ο «ελληνικός λαός». Αυτή βέβαια η στροφή που καλωσορίστηκε με κάποιες ελπίδες από ένα σημαντικό μέρος των ψηφοφόρων φέρνει μαζί της τη σταδιακή ολοκληρωτικοποίηση του πολιτικού συστήματος, το οποίο μετατρέπεται σε ημι-ολοκληρωτικό και ένα διόλου ευοίωνα οικονομικό μέλλον για μια ημι-περιφερειακή χώρα του συστήματος της διεθνοποιημένης αγοράς όπως είναι η Ελλάδα. Έτσι, το άρθρο εξετάζει αρχικά την πολιτική χρεοκοπία σε σχέση με τις εκλογές του Οκτώβρη, στη συνέχεια την οικονομική χρεοκοπία και το μύθο της Πράσινης «ανάπτυξης» που παπαγαλίζει η σοσιαλφιλελεύθερη (αν μπορεί να χαρακτηριστεί ακόμα έτσι) κυβέρνηση μας με τους συνοδοιπόρους της στη ρεφορμιστική Αριστερά και Οικολογία, και αφού εξετάσει την κοινωνική κρίση με ιδιαίτερη αναφορά στο συστημικό και ιδιαίτερα οξύ για τη χώρα, πρόβλημα της μετανάστευσης καταλήγει με τη μαζική καταστολή του Δεκέμβρη που επιβεβαιώνει την άνοδο του σοσιαλφασισμού στη χώρα μας.

Το **«Η ροζ επανάσταση στο Ιράν, η “Αριστερά” και η εκστρατεία αλλαγής καθεστώτος»** ασχολείται με τα γεγονότα που εκτυλίσσονται στο Ιράν μετά τις προεδρικές εκλογές του Ιούνη. Το δοκίμιο πρωτοδημοσιεύθηκε στα αγγλικά αλλά παρουσιάζεται εδώ σε μια επικαιροποιημένη έκδοση με σημαντικά νεότερα στοιχεία, δεδομένου ότι η κατάσταση στην περιοχή είναι ακόμα ρευστή. Σε αυτό, παρουσιάζονται σημαντικά στοιχεία για την «ανίε-

ρη» συμπαιγνία των αστών εκσυγχρονιστών και ρεφορμιστών φονταμενταλιστών εντός του Ιράν, που ουσιαστικά επιδιώκουν την πλήρη ενσωμάτωση της χώρας στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς με την κατάργηση κάθε ίχνους πολιτικής και οικονομικής ανεξαρτησίας που αυτή τη στιγμή διαθέτει η χώρα —αν όχι τη δημιουργία ενός πελατειακού καθεστώτος στα πρότυπα του Ιράκ και του Αφγανιστάν. Επίσης, το δοκίμιο αναλύει το μύθο των «κλεμμένων» εκλογών, το βρώμικο ρόλο της υπερεθνικής ελίτ και των διεθνών ΜΜΕ που ελέγχει στη στήριξη των «εξεγερμένων» «αντι-απολυταρχικών» μεσοαστών και από την άλλη, την ευρεία λαϊκή υποστήριξη του υπάρχοντος καθεστώτος. Τέλος, στηλιτεύεται η «αφελής» έως αντιδραστική στάση της εκφυλισμένης «Αριστεράς των κινήματων» και των απανταχού φιλοσυστημικών «αντι-απολυταρχικών», —τόσο διεθνώς όσο και στα καθ' ημάς— που σε τελική ανάλυση —είτε με την άμεση υποστήριξη των ρεφορμιστών εντός του Ιράν είτε με τη στάση «ίσων αποστάσεων» που υιοθετούν— παίζουν για ακόμα μια φορά το ρόλο ανδρείκελου του συστήματος και των διεθνών ΜΜΕ που το θεμελιώνουν ιδεολογικά, αποπροσανατολίζοντας τους ακτιβιστές και ωθώντας τους σε αγώνες υποστήριξης στην ουσία των πελατειακών φιλελεύθερων καθεστώτων, προτάσσοντας τη δήθεν προστασία των φιλελεύθερων «δημοκρατικών» δικαιωμάτων, χωρίς να καταλαβαίνουν ότι αυτό που διακυβεύεται στη συγκεκριμένη σύγκρουση δεν είναι «απλά» τα ατομικά δικαιώματα (τα οποία είναι αναστρέψιμα ακόμα και στις κοιτίδες του φιλελευθερισμού όπως η Βρετανία) αλλά η επέκταση —και δυνητικά η ολοκληρωτική επικράτηση— της Νέας Διεθνούς Τάξης. Τα τελευταία μάλιστα γεγονότα που ξαναφέρνουν στην ατζέντα της «διεθνούς κοινότητας» (βλ. υπερεθνική ελίτ) επικαιροποιημένο το δόγμα του «προληπτικού πολέμου» είναι ένδειξη πως η επίθεση εναντίον και στα τελευταία κράτη-«παρίες» τα οποία ακόμα αντιστέκονται στην Νέα Διεθνή Τάξη πραγμάτων βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη. Και φυσικά, η αναζωπύρωση του πολέμου κατά της «τρομοκρατίας» με αφορμή την απόπειρα ανατίναξης του αμερικανικού επιβατικού αεροπλάνου κάτω από άκρωσ ύποπτες συνθήκες, είναι απόλυτα συμβατή με τη δημιουργία της κατάλληλης μαζικής ψυχολογικής υποδομής για την εν εξελίξει επίθεση της υπερεθνικής ελίτ.

Το τελευταίο άρθρο της ενότητας, «**Ο συστημικός χαρακτήρας της γρίπης των χοίρων**», ασχολείται με το θέμα της γρίπης των χοίρων. Κάνει μια κριτική αποτίμηση του μεγέθους του προβλήματος μέχρι τώρα και προσπαθεί με σημαντικά στοιχεία να αποδυναμώσει τις συνωμοσιολογικές θεωρίες που αναπτύσσονται γύρω από το θέμα βάσει εικασιών και παραπληροφόρησης, που οδηγούν σε αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης από τη συστημική ρίζα του προβλήματος. Επεκτείνεται, όμως, και σε μια κριτική αποτίμηση της πορείας της ορθόδοξης επιστήμης της ιατρικής που στα χέρια των πολυεθνικών έχει υποστεί μια βίαιη αγοραιοποίηση αλλά και μια στάθμιση της μεγάλης επικινδυνότητας που ενέχει η εισχώρηση του ανορθολογισμού στην πρακτι-

κή της σύγχρονης ιατρικής, στο πλαίσιο μιας γενικής ανόδου του ανορθολογισμού στη νεοφιλελεύθερη νεωτερικότητα. Τέλος, αναλύεται ο συστημικός χαρακτήρας της γρίπης των χοίρων και γίνεται μια σύνδεση με τους λόγους εμφάνισης της λόγω του εντατικοποιημένου συστήματος κτηνοτροφίας στα πλαίσια του ανταγωνισμού και της αποτελεσματικότητας της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς, τους λόγους αποσιώπησης και μη λήψης μέτρων για την εξάπλωση της από την εστία εμφάνισης της, καθώς τελικά και τους τρόπους αντιμετώπισης του φαινομένου που υπηρετεί τα συμφέροντα της φαρμακευτικής βιομηχανίας αποδεικνύοντας ότι η βιολογική κρίση είναι αναπόσπαστο τμήμα της χρόνιας και βαθύτατης πολυδιάστατης κρίσης.

Η δεύτερη ενότητα του περιοδικού (**ΔΙΑΛΟΓΟΙ**) περιλαμβάνει κείμενα διαλόγου και κριτικής που καταδεικνύουν τις σημαντικές διαφορές ανάμεσα στην αντι-συστημική προσέγγιση του προτάγματος της Περιεκτικής Δημοκρατίας και, από την άλλη, προτάσεων που υιοθετούνται στην ευρύτερη ρεφορμιστική και «αντι-εξουσιαστική» Αριστερά.

Έτσι, το πρώτο τμήμα της ενότητας αυτής αναφέρεται στο κίνημα της απο-ανάπτυξης, το οποίο τελευταία είναι ιδιαίτερα δημοφιλές και στην Ελλάδα, τόσο στους κόλπους της ρεφορμιστικής Αριστεράς όσο και στους χώρους της μεταλλαγμένης «αυτονομίας». Αποτελείται από το άρθρο: «**Απο-ανάπτυξη: Ενα εκλογικό διακύβευμα;**» του Serge Latouche, ο οποίος είναι από τους κύριους υποστηρικτές του. Στο άρθρο του αναλύεται η βασική θέση του κινήματος κατά της Ανάπτυξης και διατυπώνονται κάποιες προτάσεις και παραδείγματα για το πώς μπορούμε να οδηγηθούμε μέσω της απο-ανάπτυξης σε μια οικολογική αποκεντρωμένη κοινωνία. Στην απάντηση του («**Είναι η απο-ανάπτυξη συμβατή με μια οικονομία της αγοράς;**») ο Τ. Φωτόπουλος δείχνει το μάταιο του κινήματος της «απο-ανάπτυξης» να πετύχει οποιαδήποτε ριζική κοινωνική αλλαγή όταν δεν εντάσσεται σε ένα ρητά αντισυστημικό πλαίσιο. Ομως το κίνημα της «απο-ανάπτυξης» στην πραγματικότητα δεν αμφισβητεί το υπάρχον θεσμικό οικονομικό και πολιτικό πλαίσιο, αλλά αγωνίζεται πρωτίστως για την αλλαγή των αξιών της νεωτερικής κοινωνίας που σχετίζονται βασικά με την «ιδεολογία» της Ανάπτυξης. Η θέση αυτή απέχει παρασάγγας από την αντισυστημική οπτική της Περιεκτικής Δημοκρατίας, η οποία θεωρεί την Ανάπτυξη και τη συνακόλουθη συγκέντρωση οικονομικής δύναμης, καθώς και την επικράτηση των αντίστοιχων αξιών, ως το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της δυναμικής του συστήματος της Οικονομίας της Αγοράς που μόνο η ανατροπή του θα μπορούσε να την σταματήσει και να οδηγήσει στην επανενσωμάτωση της Κοινωνίας στη Φύση και τις αντίστοιχες αξίες.

Το δεύτερο τμήμα της ενότητας περιλαμβάνει ένα συλλογικό κείμενο της ΣΟ του περιοδικού και μελών του ελληνικού δικτύου Περιεκτικής Δημοκρατίας («**Αντι-εξουσιαστές**» και **μεταμοντέρνα κινήματα. Η «επέλαση» του Znet στον ελληνικό χώρο**), που στοχεύει σε κριτική των τάσεων με-

ταμοντέρνου «αντι-απολυταρχισμού» με «αναρχική» ρητορική που ανθούν και προωθούνται και στην Ελλάδα, μεταξύ των άλλων και από την εφημερίδα «Βαβυλωνία» και τη συλλογικότητα (ΑΚ) που την στηρίζει. Το θεωρητικό και πολιτικό στίγμα της «Β» και της «ΑΚ» —όπως προσπαθούμε να δείξουμε στο άρθρο— είναι στενά συνδεδεμένο με αυτό του «εναλλακτικού» δικτύου ενημέρωσης Znet, μετά τη συστηματική συνεργασία μαζί του τόσο μέσω της εφημερίδας «Β», όσο και με τη διοργάνωση του «αντι-εξουσιαστικού» φεστιβάλ B-Fest. Έτσι, το συλλογικό αυτό άρθρο γράφεται με στόχο την καταγγελία της καπηλείας της ελευθεριακής παράδοσης, από τις οποίες αντλεί στοιχεία και το πρόταγμα της Περιεκτικής Δημοκρατίας. Η αρχική αφορμή, βέβαια, δόθηκε με την καίρια κριτική που έγινε από το δίκτυο ΠΔ στο φεστιβάλ B-Fest και στις συλλογικότητες που άκριτα το στήριξαν, κατά τη διάρκεια τέλεσης του, καθώς και μετά τις λυσσώδεις επιθέσεις εναντίον μας οι οποίες ακολούθησαν σε ηλεκτρονικά μέσα, τα οποία βέβαια επ' ουδενί δεν προσπάθησαν να απαντήσουν στην εμπειριστατωμένη κριτική μας. Έτσι, ένα μεγάλο μέρος του άρθρου ασχολείται με την επαναδιατύπωση της κριτικής μας επάνω στις θέσεις των «πρωτοκλασάτων» θεωρητικών του Znet (Αλμπερτ, Τσόμσκι, Ζιν κ.α.), οι οποίοι ουσιαστικά αντανάκλουν την υποτιθέμενη «αντιεξουσιαστική» γραμμή του, καθώς και στις δήθεν «αναρχικές» θέσεις του ρεφορμιστικού οράματος του Αλμπερτ, το Πάρεκον. Η συνέχεια που δόθηκε από τη «Β», με ατεκμηρίωτη «κριτική» των θέσεων της ΠΔ σχετικά με τα πρόσφατα γεγονότα στο Ιράν και με υιοθέτηση της «λαϊκής εξέγερσης» των αστών και Ισλαμιστών ρεφορμιστών, καθώς και με λασπολογικές επιθέσεις εναντίον της πολιτικής εντιμότητας του Δικτύου μας και μελών του, ήταν ο λόγος που μας ώθησε στο να επεκτείνουμε το άρθρο με περισσότερα στοιχεία.

Τέλος το τρίτο τμήμα της ενότητας περιλαμβάνει τις **ομιλίες** των Νίκου Αναστασάτου, Παναγιώτη Κουμεντάκη, Πάνου Λιβιτσάνου και Τάκη Φωτόπουλου κατά την παρουσίαση του βιβλίου «Η παγκόσμια κρίση, η Ελλάδα και το Αντισυστημικό Κίνημα: Ημι-ολοκληρωτική “Δημοκρατία” ή Περιεκτική Δημοκρατία;» (εκδόσεις Κουκίδα, 2009) που πραγματοποιήθηκε τα τέλη Ιουνίου 2009 στην Αθήνα. Οι ομιλίες αυτές αποτελούν ουσιαστικά ένα μεστό διάλογο πάνω στο πρόταγμα της ΠΔ μεταξύ μελών του Δικτύου και συμπαθούντων.

Στην τρίτη ενότητα (**ΘΕΩΡΗΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ**), όπου παρουσιάζουμε γενικά μείζονα θεωρητικά άρθρα πάνω στο πρόταγμα της ΠΔ, «φιλοξενούμε» αυτή τη φορά το άρθρο **«Για μια δημοκρατική απελευθερωτική ηθική»** του Τάκη Φωτόπουλου. Σύμφωνα με τον συγγραφέα, ο σκοπός του άρθρου αυτού είναι τριπλός. Πρώτον, η κριτική αποτίμηση των προσεγγίσεων για την απελευθερωτική ηθική, ιδιαίτερα εκείνων που αναπτύχθηκαν κατά την πρώιμη νεωτερικότητα, τα οποία είχαν ως βασικό στόχο να δημιουργήσουν μια «αντικειμενική» απελευθερωτική ηθική. Δεύτερον, η διερεύνηση των λόγων για τους οποίους η σημερινή απελευθερωτική ηθική πρέπει να αποφύγει τόσο τη Σκύλα της «αντικειμενικής» ηθικής όσο και τη Χάρυβδη της ανορθο-

λογικής ηθικής ή του χωρίς όρια ηθικού σχετικισμού. Τρίτον, να δείξει ότι η δημοκρατική απελευθερωτική ηθική, η οποία μπορεί να προκύψει μόνο μέσω μιας διαδικασίας **δημοκρατικού ορθολογισμού**, αναπόφευκτα θα εκφράζει τις ηθικές αξίες που είναι συμβατές με τους ίδιους τους δημοκρατικούς θεσμούς.

Συντροφικά,

η Συντακτική Ομάδα του περιοδικού

www.inclusivedemocracy.org/pd